HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

1 martie 2016*

„Ajutoare de stat — Salvarea întreprinderilor aflate în dificultate — Ajutor sub forma unei garanții de stat — Decizie prin care ajutorul este declarat compatibil cu piața internă — Lipsa deschiderii procedurii oficiale de investigare — Dificultăți serioase — Drepturi procedurale ale părților interesate”

În cauza T-79/14,

Secop GmbH, cu sediul în Flensburg (Germania), reprezentată de U. Schnelle și de C. Aufdermauer, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de L. Armati, de T. Maxian Rusche și de R. Sauer, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2013) 9119 final a Comisiei din 18 decembrie 2013 privind ajutorul de stat SA.37640 – Ajutor pentru salvare în favoarea ACC Compressors SpA – Italia,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul H. Kanninen, președinte, doamna I. Pelikánová (raportor) și domnul E. Buttigieg, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 8 septembrie 2015,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 ACC Compressors SpA este o societate activă începând cu anul 1960 în producerea și comercializarea compresoarelor pentru frigidere de uz casnic. Ea este o filială deținută în proporție de 100 % de Household Compressors Holding SpA (HCH), care activează numai ca holding și nu are activitate de producție. ACC Compressors deținea inițial 100 % din capitalul ACC Austria GmbH și, prin intermediul acesteia din urmă, 100 % din capitalul ACC Germany GmbH și al ACC USA LLC.

2 În anul 2012, grupul ACC a întâmpinat dificultăți economice. În octombrie 2012, a fost inițiată o procedură de insolvență împotriva ACC Germany. La 20 decembrie 2012, a fost inițiată o procedură de insolvență împotriva ACC Austria. ACC Compressors a fost declarată în stare de insolvabilitate la 28 iunie 2013 și plasată sub administrare extraordinară la 27 august 2013. HCH a fost declarată în stare de insolvabilitate la 12 octombrie 2013.

3 La 20 aprilie 2013, în urma unei cereri de ofertă publicate în cadrul procedurii de insolvență a ACC Austria, un contract de cumpărare a activelor ACC Austria a fost semnat între Secop Kompressoren GmbH, o filială a reclamantei, Secop GmbH, denumită în prezent Secop Austria GmbH, și administratorii judiciari ai ACC Austria. Acest contract prevedea condiția suspensivă a declarării compatibilității tranzacției cu piața internă de către Comisia Europeană.

4 La 5 noiembrie 2013, Republica Italiană a notificat Comisiei un ajutor de salvare în favoarea ACC Compressors.

5 Măsura notificată consta într-o garanție de stat de șase luni pentru linii de credit destinate să asigure necesarul de lichidități în cuantum total de 13,6 milioane de euro. Această garanție trebuia să permită continuarea activităților ACC Compressors în așteptarea pregătirii unui plan de restructurare sau de lichidare.

6 Prin decizia din 11 decembrie 2013, Comisia a decis să nu ridice obiecții cu privire la achiziționarea activelor ACC Austria de către societatea devenită Secop Austria (denumită în continuare „decizia privind concentrarea”), validând astfel contractul încheiat la 20 aprilie 2013.

7 La 18 decembrie 2013, prin Decizia C(2013) 9119 final privind ajutorul de stat SA.37640 – Ajutor pentru salvare în favoarea ACC Compressors SpA – Italia (denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia a decis să nu ridice obiecții împotriva măsurii notificate. În special, Comisia a considerat că măsura notificată constituia un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, dar că aceasta respecta condițiile pentru a fi declarată compatibilă cu piața internă, în calitate de ajutor de salvare pentru o întreprindere aflată în dificultate.

8 Achiziționarea activelor ACC Austria de către Secop Austria viza, printre altele, brevete utilizate până la acel moment și de ACC Compressors pentru propria producție de compresoare. Două litigii privind brevetele menționate (denumite în continuare „brevetele în litigiu”) sunt în curs în fața instanțelor germane și italiene între grupul Secop și grupul ACC, care au opinii contrare cu privire la aspectul dacă între ele a fost încheiat în mod valabil un contract de licență (denumit în continuare „litigiul privind brevetele”).

Procedura și concluziile părților

9 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 5 februarie 2014, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

10 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a decis deschiderea fazei orale a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, a adresat părților întrebări scrise. Părțile au răspuns în termenul acordat de Tribunal.

11 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 8 septembrie 2015.

12 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

13 După modificarea concluziilor în stadiul duplicii, Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

14 În susținerea cererii de anulare, reclamanta invocă trei motive, întemeiate, cel dintâi, pe încălcarea articolului 296 TFUE, pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură și pe nemotivare, al doilea, pe încălcarea tratatelor și, al treilea, pe un abuz de putere.

15 În cadrul răspunsurilor sale la întrebările scrise ale Tribunalului, reclamanta a arătat, pe de o parte, că primul său motiv trebuia înțeles ca fiind întemeiat pe lipsa de investigare, cu încălcarea articolului 108 alineatul (3) TFUE și a articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

16 Reclamanta a arătat, pe de altă parte, că al treilea motiv al său trebuia înțeles ca fiind întemeiat pe erori de apreciere, întrucât Comisia nu a ținut seama de elemente esențiale ale cauzei de care avea cunoștință sau de care ar fi trebuit să aibă cunoștință. În plus, reclamanta a precizat, în ședință, că nu vedea niciun obstacol pentru ca primul și al treilea motiv al său, astfel cum au fost recalificate, să fie examinate împreună.

17 Astfel, motivele invocate de reclamantă vor fi examinate în acest sens în continuare.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea tratatelor

18 Al doilea motiv este subdivizat în trei aspecte, întemeiate pe încălcarea articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE, pe încălcarea articolului 108 alineatele (2) și (3) TFUE și pe încălcarea principiului egalității de tratament.

19 Trebuie, mai întâi, să se examineze împreună primul și al doilea aspect. Astfel, aceste două aspecte au, în esență, ca obiect contestarea pe fond a deciziei Comisiei de a nu deschide procedura oficială de investigare.

Cu privire la primul și la al doilea aspect ale celui de al doilea motiv, întemeiate pe încălcarea articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE și a articolului 108 alineatele (2) și (3) TFUE

20 Reclamanta susține, în esență, că Comisia a considerat în mod eronat că ajutorul în litigiu era compatibil cu piața internă și că s-a abținut în mod eronat să deschidă procedura oficială de investigare.

21 Comisia contestă argumentele reclamantei.

– Expunerea jurisprudenței relevante

22 În prealabil, trebuie amintit că Comisia este obligată să deschidă procedura oficială de investigare în special dacă, în lumina informațiilor obținute în cursul procedurii preliminare de examinare, se confruntă în continuare cu dificultăți serioase de apreciere a măsurii analizate. Această obligație rezultă direct din articolul 108 alineatul (3) TFUE, astfel cum a fost interpretat în jurisprudență, și este confirmată de dispozițiile articolului 4 alineatul (4) coroborate cu dispozițiile articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999, în cazul în care Comisia constată, după o examinare preliminară, că măsura în cauză suscită îndoieli cu privire la compatibilitatea sa (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 februarie 2008, BUPA și alții/Comisia, T-289/03, Rep., EU:T:2008:29, punctul 328).

23 Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE are un caracter indispensabil atunci când Comisia întâmpină dificultăți serioase în a aprecia dacă un ajutor este compatibil cu piața internă. Așadar, Comisia nu se poate limita la faza preliminară prevăzută la articolul 108 alineatul (3) TFUE pentru a lua o decizie favorabilă unei măsuri de stat decât dacă este în măsură să dobândească convingerea, la finalizarea primei examinări, că această măsură fie nu constituie un ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, fie, dacă este calificată drept ajutor, este compatibilă cu piața internă. În schimb, dacă această primă examinare a determinat Comisia să dobândească convingerea contrară sau nu i-a permis înlăturarea tuturor dificultăților ridicate de aprecierea compatibilității măsurii respective cu piața internă, Comisia are datoria de a obține toate avizele necesare și de a iniția, în acest scop, procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE (Hotărârea din 15 iunie 1993, Matra/Comisia, C-225/91, Rec., EU:C:1993:239, punctul 33, Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., EU:C:1998:154, punctul 39, și Hotărârea BUPA și alții/Comisia, punctul 22 de mai sus, EU:T:2008:29, punctul 329).

24 Astfel, revine Comisiei sarcina de a stabili, în funcție de împrejurările de fapt și de drept proprii cauzei, dacă dificultățile întâmpinate cu ocazia examinării compatibilității ajutorului necesită inițierea acestei proceduri (Hotărârea din 19 mai 1993, Cook/Comisia, C-198/91, Rec., EU:C:1993:197, punctul 30). Această apreciere trebuie să respecte trei cerințe.

25 În primul rând, articolul 108 TFUE limitează puterea Comisiei de a se pronunța, la finalizarea procedurii preliminare de examinare cu privire la compatibilitatea unui ajutor cu piața internă, numai la măsurile care nu ridică dificultăți serioase, în așa fel încât acest criteriu are caracter exclusiv. Astfel, Comisia nu poate refuza să inițieze procedura oficială de investigare prevalându-se de alte împrejurări precum interesul terților, considerente de economie a procedurii sau orice alt motiv de oportunitate administrativă (Hotărârea din 15 martie 2001, Prayon-Rupel/Comisia, T-73/98, Rec., EU:T:2001:94, punctul 44).

26 În al doilea rând, în cazul în care întâmpină dificultăți serioase, Comisia este obligată să inițieze procedura oficială și nu dispune, în această privință, de nicio putere discreționară. Deși competența sa este limitată în ceea ce privește decizia de a iniția această procedură, Comisia beneficiază totuși de o anumită marjă de apreciere în identificarea și în examinarea împrejurărilor cazului pentru a stabili

dacă acestea ridică dificultăți serioase. Conform scopului articolului 108 alineatul (3) TFUE și obligației de bună administrare care îi revine, Comisia poate, în special, să inițieze discuții cu statul care face notificarea sau cu terți în vederea depășirii, în cursul procedurii preliminare, a dificultăților eventual întâmpinate (Hotărârea Prayon-Rupel/Comisia, punctul 25 de mai sus, EU:T:2001:94, punctul 45).

27 În al treilea rând, noțiunea „dificultăți serioase” are un caracter obiectiv. Existența unor astfel de dificultăți trebuie să fie căutată atât în împrejurările în care a fost adoptată decizia atacată, cât și în conținutul acestuia, în mod obiectiv, prin efectuarea unei analize a motivelor deciziei în raport cu elementele de care dispunea Comisia atunci când s-a pronunțat cu privire la compatibilitatea ajutorului în litigiu cu piața internă (a se vedea Hotărârea Prayon-Rupel/Comisia, punctul 25 de mai sus, EU:T:2001:94, punctul 47 și jurisprudența citată).

28 În speță, Comisia a considerat, în decizia atacată, că ajutorul în litigiu era compatibil cu piața internă întrucât era conform cu articolul 107 alineatul (3) litera (c) TFUE și cu Liniile directoare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO 2004, C 244, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 187, denumite în continuare „liniile directoare”).

29 Trebuie amintit, în această privință, că articolul 107 alineatul (3) TFUE acordă Comisiei o largă putere de apreciere în vederea admiterii ajutoarelor prin derogare de la interdicția generală prevăzută la alineatul (1) al acestui articol, în măsura în care aprecierea, în acest caz, a compatibilității sau a incompatibilității unui ajutor de stat cu piața internă ridică probleme care implică luarea în considerare și aprecierea unor fapte și a unor împrejurări economice complexe. Controlul exercitat de instanța Uniunii Europene trebuie, așadar, în această privință, să se limiteze la verificarea respectării regulilor de procedură și de motivare, precum și la verificarea exactității materiale a situației de fapt, a absenței oricărei erori vădite de apreciere și a absenței oricărui abuz de putere. Astfel, nu este de competența instanței Uniunii să substituie aprecierea economică a Comisiei cu propria sa apreciere. Comisia își poate impune orientări pentru exercitarea puterii sale de apreciere prin intermediul adoptării de acte precum liniile directoare, în măsura în care astfel de acte cuprind norme indicative privind direcția ce trebuie urmată de această instituție și nu se îndepărtează de la normele tratatului. În acest context, este de competența instanței Uniunii să verifice dacă cerințele pe care și le-a impus Comisia au fost respectate (Hotărârea din 30 ianuarie 2002, Keller și Keller Meccanica/Comisia, T-35/99, Rec., EU:T:2002:19, punctul 77; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 1 decembrie 2004, Kronofrance/Comisia, T-27/02, Rec., EU:T:2004:348, punctul 79 și jurisprudența citată).

– Cu privire la pretinsa calitate de întreprindere nouă a ACC Compressors

30 În primul rând, reclamanta susține că, în urma vânzării activelor ACC Austria, brevetele în litigiu nu ar mai putea fi utilizate de ACC Compressors, care ar trebui, în consecință, să fie considerată o întreprindere creată în urma lichidării unei întreprinderi preexistente și, prin urmare, o întreprindere nou-creată, în sensul punctului 12 din liniile directoare. Astfel, neputând utiliza brevetele în litigiu, ACC Compressors nu ar dispune de structuri suficient de dezvoltate pentru a fi eligibilă pentru un ajutor de salvare și, în special, nu ar putea fi asimilată întreprinderii cu aceeași denumire care producea compresoare din anul 1960.

31 Punctul 12 din liniile directoare este redactat după cum urmează:

„În sensul prezentelor linii directoare, o întreprindere nou-creată nu este eligibilă pentru ajutor de salvare sau de restructurare, chiar dacă poziția sa financiară inițială este precară. Acesta este cazul, de exemplu, atunci când o nouă întreprindere apare din lichidarea unei întreprinderi anterioare sau pur și simplu preia activele unei asemenea întreprinderi. O întreprindere va fi considerată, în principiu, ca nou-creată în primii trei ani care urmează începerii operațiunilor în domeniul de activitate respectiv. Numai după această perioadă va deveni eligibilă pentru ajutor de salvare sau restructurare […]”

32 În mod evident, scopul urmărit de punctul 12 din liniile directoare este acela de a evita crearea de întreprinderi neviabile sau de activități deficitare care, încă de la crearea lor, ar fi dependente de ajutorul public. În acest scop, precizarea făcută în a doua teză a punctului menționat vizează în special cazul cesiunii activelor unei persoane juridice preexistente către o altă persoană juridică, nou-creată sau preexistentă. Astfel, entitatea economică în care activele dobândite au fost integrate recent este cea care ar putea, eventual, să fie calificată drept întreprindere nouă. În ceea ce privește persoana juridică care cesionează active, scopul unei asemenea operațiuni ar putea fi chiar salvarea acesteia.

33 Reclamanta susține, totuși, că mențiunea „de exemplu”, care figurează la punctul 12 din liniile directoare, indică faptul că o calificare a unei întreprinderi drept „nouă” poate rezulta nu numai din preluarea – de către beneficiarul ajutorului – a activelor altei societăți, ci și din transferul de active de la beneficiar la o altă societate precum, în speță, transferul activelor ACC Austria, filială a ACC Compressors, către Secop Austria.

34 Pentru motivele expuse în continuare, se impune respingerea unei astfel de interpretări în speță.

35 În primul rând, ACC Compressors și ACC Austria făceau inițial parte dintr-o unică întreprindere, întrucât aceste două societăți fabricau aceleași produse, în două locații diferite, dar sub aceeași conducere economică. Cu ocazia cesionării activelor productive ale ACC Austria, devenită efectivă la 11 decembrie 2013, data adoptării deciziei privind concentrarea (a se vedea punctele 3 și 6 de mai sus), volumul activităților acestei întreprinderi a fost, desigur, redus, întrucât activitățile corespunzătoare din centrul de producție situat în Austria nu mai făceau parte din aceasta. Astfel, întreprinderea căreia i-a fost acordat ajutorul în litigiu, aprobat la 18 decembrie 2013, nu mai cuprindea decât activele productive ale ACC Compressors. Totuși, aceasta din urmă conducea întreprinderea în cauză, atât înainte, cât și după cesiunea amintită, și, după cum reclamanta a admis la punctul 46 din cererea introductivă, ea continua, după data adoptării deciziei atacate, chiar dacă în mod redus, producerea și comercializarea de compresoare, care constituiau activitatea tradițională a acestei întreprinderi. În consecință, contrar susținerilor reclamantei, era vorba despre aceeași întreprindere ca cea care producea compresoare din anul 1960.

36 În al doilea rând, interpretarea propusă de reclamantă este contrară obiectivului punctului 12 din liniile directoare, după cum este expus la punctul 32 de mai sus. Astfel, în ipoteza unei cesiuni de active, nu entitatea constituită din activele economice păstrate de societatea cedentă este relevantă, în scopul calificării drept „întreprindere nou-creată”, ci entitatea constituită din activitățile economice ale societății cesionare, în care au fost integrate activele cesionate. Este de altfel normal și rezonabil ca o întreprindere aflată în dificultate să cesioneze anumite active și să își concentreze activitatea asupra esenței acesteia, fie din punct de vedere geografic, fie sectorial, cu scopul de a îmbunătăți șansele unei redresări economice. Punctul 39 din liniile directoare prevede astfel în mod expres vinderea activelor ca măsură de prevenire a denaturării excesive a concurenței în cadrul examinării unui plan de restructurare în vederea acordării de ajutoare pentru restructurare. Ar fi contrar scopului general al liniilor directoare ca o astfel de vânzare de active să conducă în mod sistematic la excluderea întreprinderii cedente de la beneficiul ajutoarelor de salvare.

37 Faptul că un diferend juridic cu privire la brevetele în litigiu este în curs între ACC Compressors și Secop Austria nu este de natură să conducă la o apreciere diferită.

38 Astfel, la momentul adoptării deciziei atacate, Comisia putea ține seama numai de situația de fapt și juridică a ACC Compressors astfel cum se prezenta la data adoptării menționate; cel mult, aceasta trebuia să ia în considerare evoluția previzibilă a respectivei situații în perioada pentru care era acordat ajutorul de salvare, și anume șase luni (a se vedea punctul 5 de mai sus). Or, astfel cum arată în mod întemeiat Comisia, la data adoptării deciziei atacate, ACC Compressors utiliza încă brevetele în litigiu pentru fabricarea de compresoare, fapt de care era obligată să țină seama, și niciun element nu indica o posibilă schimbare a acestei situații în următoarele șase luni.

39 În plus, este necesar să se arate că existența litigiului privind brevetele nu era relevantă în scopul aprecierii compatibilității cu piața internă a ajutorului în litigiu. Este adevărat că, dacă Secop Austria ar fi obținut câștig de cauză în litigiul privind brevetele, ar fi fost posibil ca ACC Compressors să nu mai poată utiliza brevetele în litigiu și să fie obligată, în consecință, să înceteze producția unei importante game de compresoare, denumită „Kappa”. Totuși, acest fapt depindea de asemenea de aspectul dacă, în urma unei eventuale înfrângeri în fața instanțelor, ACC Compressors putea obține o licență de exploatare a brevetelor menționate. În plus, nu se putea exclude de la bun început ca aceasta să poată compensa eventuala încetare a activității sale în producția de compresoare „Kappa” prin dezvoltarea altor game sau activități. În orice caz, este necesar să se considere că nu îi revenea Comisiei sarcina de a anticipa rezultatul litigiului privind brevetele, aflat pe rolul instanțelor naționale la data adoptării deciziei atacate, prin substituirea aprecierii instanțelor competente, sesizate cu litigiul menționat, cu aprecierea sa.

40 În sfârșit, trebuie respins argumentul reclamantei, invocat în ședință, potrivit căruia Comisia ar fi trebuit să țină seama de faptul că, în cadrul procedurii în materie de concentrări, ACC Compressors arătase ea însăși că, în ipoteza achiziționării de către Secop Austria a activelor ACC Austria, nu ar putea continua să producă compresoare, întrucât nu ar mai putea utiliza, așadar, brevetele în litigiu.

41 Astfel, în decizia privind concentrarea, Comisia a examinat susținerile ACC Compressors și a constatat că, având în vedere în special litigiul privind brevetele existent între cele două părți, nu era exclus să fie încheiat între acestea un acord cu privire la o licență. Comisia constatase deja, așadar, în cadrul procedurii în materie de concentrări, că susținerile ACC Compressors privind imposibilitatea acesteia de a continua producția de compresoare în lipsa unei licențe pentru brevetele în litigiu erau neîntemeiate sau, cel puțin, ipotetice.

42 În aceste condiții, susținerile menționate nu constituiau informații determinante pentru aprecierea raportului concurențial dintre ACC Compressors și Secop, astfel încât nu se poate reproșa Comisiei că nu a ținut seama de acestea în cadrul procedurii în materie de ajutoare de stat.

– Cu privire la faptul că ajutorul în litigiu nu ar face, după cum se presupune, decât să „amâne inevitabilul”

43 În al doilea rând, reclamanta arată că ajutorul în litigiu nu ar fi trebuit acordat, întrucât acesta nu făcea decât să „amâne inevitabilul”, în sensul punctului 72 din liniile directoare.

44 Punctul 72 din liniile directoare are următorul cuprins:

„Ajutorul de salvare este o operațiune unică destinată, în primul rând, menținerii în activitate a unei întreprinderi pentru o perioadă limitată, în timpul căreia se poate evalua viitorul său. Nu ar trebui să fie posibil să se permită acordarea repetată de ajutoare de salvare care ar menține pur și simplu statu-quoul, ar amâna inevitabilul, iar între timp ar transfera problemele economice și sociale spre alți producători mai eficienți sau spre alte state membre. Prin urmare, ajutorul de salvare ar trebui acordat numai o singură dată (condiția «prima și ultima dată») […]”

45 În structura ansamblului punctului 72 din liniile directoare, faptul că un ajutor de salvare nu trebuie să servească doar la menținerea statu-quoului și la amânarea inevitabilului este, așadar, menționat, cu titlu ilustrativ, pentru a justifica principiul nerecurenței, consacrat la același punct 72. Astfel, în logica acestui punct, faptul că se solicită un al doilea ajutor de salvare – într-o perioadă de zece ani după acordarea unui prim ajutor de salvare – este de natură să demonstreze că primul ajutor nu a făcut decât să mențină statu-quoul și să amâne inevitabilul. În speță, este suficient să se observe, pe de o parte, că, potrivit constatărilor efectuate la punctul 38 din decizia atacată, necontestate de reclamantă, ajutorul în litigiu este primul ajutor de salvare acordat ACC Compressors și, pe de altă parte, că reclamanta s-a limitat să afirme că ajutorul în litigiu nu făcea decât să „amâne inevitabilul”, fără să

susține această afirmație. În sfârșit, în măsura în care reclamanta și-ar întemeia afirmația pe litigiul privind brevetele, s-a constatat mai sus că acesta nu era relevant în scopul aprecierii compatibilității cu piața internă a ajutorului în litigiu.

46 În consecință, acest argument al reclamantei trebuie respins.

– Cu privire la luarea în considerare a ajutoarelor anterioare pretins a fi fost primite

47 În al treilea rând, reclamanta arată că Comisia nu a ținut seama de efectul cumulat al ajutorului în litigiu cu prestațiile pretins a fi fost plătite anterior prin intermediul Cassa Integrazione. Potrivit reclamantei, Cassa Integrazione este o casă de indemnizații de șomaj parțial ale cărei prestații sunt considerate de Comisie ajutoare de stat.

48 Punctul 23 din liniile directoare are următorul cuprins:

„În cazul în care, anterior, întreprinderii aflate în dificultate i s-a acordat un ajutor ilegal, cu privire la care Comisia adoptă o decizie negativă cu ordin de recuperare, și în cazul în care nu a avut loc respectiva recuperare în conformitate cu articolul 14 din [Regulamentul nr. 659/1999], evaluarea oricărui ajutor de salvare [sau de] restructurare care urmează să se acorde aceleiași întreprinderi va ține în primul rând seama de efectul cumulat al ajutorului vechi și al celui nou și, în al doilea rând, de faptul că ajutorul vechi nu a fost rambursat.”

49 Trebuie, așadar, să se arate că punctul 23 din liniile directoare prevede în mod expres luarea în considerare a efectului cumulat al ajutoarelor anterioare cu un nou ajutor de salvare sau de restructurare numai pentru ajutoarele ilegale, care fac obiectul unei decizii negative care conține un ordin de recuperare care nu a fost încă pus în aplicare de statul membru în cauză. În temeiul acestei dispoziții, Comisia a solicitat de altfel autorităților italiene o declarație potrivit căreia ACC Compressors nu primise astfel de ajutoare nerecuperate (decizia atacată, punctul 40).

50 Or, este cert că prestațiile pretins plătite prin intermediul Cassa Integrazione, despre care Comisia afirmă că nu avea cunoștință, nu au făcut obiectul unei decizii negative a acesteia din urmă. Modul de redactare a liniilor directoare și în special a punctului 23 din acestea nu obliga, așadar, Comisia să țină seama de aceste pretinse ajutoare.

51 În ceea ce privește aspectul dacă o astfel de luare în considerare se impunea în lipsa oricărei obligații în acest sens menționate în mod expres în liniile directoare, trebuie arătat că particularitățile ajutoarelor de salvare se opun luării în considerare a efectului cumulat al ajutoarelor anterioare nevizate de punctul 23 din liniile directoare. Astfel, punctul 15 din liniile directoare definește ajutoarele de salvare după cum urmează:

„Ajutorul de salvare reprezintă, prin natura sa, asistență temporară și reversibilă. Obiectivul său principal este acela de a face posibil ca o întreprindere în dificultate să fie menținută pe linia de plutire pe durata necesară elaborării unui plan de restructurare sau de lichidare. Principiul general este că ajutorul de salvare face posibilă sprijinirea temporară a unei întreprinderi confruntate cu o importantă deteriorare a situației sale financiare reflectată de o criză acută de lichidități sau de insolvabilitate tehnică. Un asemenea sprijin temporar ar trebui să permită analizarea circumstanțelor care au dat naștere dificultăților și elaborarea unui plan potrivit pentru a remedia respectivele dificultăți. Mai mult, ajutorul de salvare trebuie să fie limitat la minimum necesar. Cu alte cuvinte, ajutorul de salvare oferă unei întreprinderi aflate în dificultate o scurtă pauză, nu mai mare de șase luni. Ajutorul trebuie să constea în sprijin financiar reversibil, sub forma unor garanții pentru credite sau credite, cu o rată a dobânzii cel puțin comparabilă cu cele acordate pentru creditele către societăți

sănătoase și, în special, cu ratele de referință adoptate de Comisie. Măsurile structurale care nu necesită acțiune imediată, cum ar fi participarea iremediabilă și automată a statului la fondurile proprii ale întreprinderii, nu pot fi finanțate prin ajutorul de salvare.”

52 Rezultă din această definiție că, atât prin limitarea măsurilor eligibile (garanții de împrumuturi sau împrumuturi), cât și prin caracterul lor temporar și reversibil (încetarea garanției și rambursarea împrumutului după maximum șase luni, sub rezerva prezentării, după acest termen, a unui plan de restructurare sau de lichidare) și prin limitarea lor doar la măsurile necesare pentru supraviețuirea temporară a întreprinderii în cauză, ajutoarele de salvare precum ajutorul în litigiu au efecte foarte limitate asupra pieței interne, astfel cum susține în mod întemeiat Comisia. Aceste efecte limitate împreună cu caracterul urgent al ajutoarelor de salvare sunt cele care justifică examinarea de către Comisie în mod normal potrivit unei proceduri simplificate, conform punctului 30 din liniile directoare, aceasta depunând eforturi pentru a adopta o decizie în termen de o lună, dacă ajutoarele îndeplinesc anumite criterii. Or, luarea în considerare a efectului cumulat al oricărui eventual ajutor anterior pretins ilegal ar face imposibilă respectarea acestui termen și nu ar fi, așadar, compatibilă cu caracterul urgent al acestei examinări și cu efectele limitate ale acestor ajutoare asupra concurenței.

53 În plus, o luare în considerare a altor ajutoare anterioare decât cele definite la punctul 23 din liniile directoare – care fac deja obiectul unei decizii negative finale a Comisiei – ar obliga Comisia să efectueze, pe cale incidentală, o examinare a ajutoarelor anterioare menționate, a căror calificare drept ajutoare și drept ajutoare ilegale poate fi în litigiu între aceasta și statul membru în cauză și trebuie, dacă este cazul, să facă obiectul unei proceduri și al unei decizii distincte. Aceasta ar putea conduce în cele din urmă fie la a refuza un ajutor de salvare, în temeiul unei examinări superficiale a ajutoarelor anterioare, deși acestea s-ar putea dovedi ulterior legale sau ar putea să nu constituie un ajutor, fie la întârzierea necorespunzătoare a deciziei privind ajutorul de salvare. În consecință, un asemenea mod de a proceda pare de asemenea incompatibil cu cerințele care decurg din principiul securității juridice.

54 Pentru aceste motive, trebuie să se aprecieze că Comisia nu poate fi obligată să ia în considerare efectul cumulat al pretinselor ajutoare anterioare cu un ajutor de salvare, în afara cazurilor avute în vedere la punctul 23 din liniile directoare.

55 În consecință, acest argument al reclamantei trebuie respins ca neîntemeiat.

– Cu privire la luarea în considerare a practicii vânzării în pierdere pretins a fi fost practicată de ACC Compressors

56 În al patrulea rând, reclamanta consideră că Comisia ar fi trebuit să țină seama de riscul ca ajutorul în litigiu să poată permite ACC Compressors să continue politica de vânzări în pierdere pe care ar fi practicat-o începând din anul 2013.

57 Este suficient să se constate, în această privință, că reclamanta se limitează să invoce o pretinsă politică de vânzare în pierdere a ACC Compressors, fără să prezinte nicio explicație sau probă de natură să susțină această afirmație. În aceste împrejurări, acest argument al reclamantei trebuie respins.

– Cu privire la calculele prezentate de Comisie

58 În al cincilea rând, reclamanta a susținut, în cererea introductivă, că calculele prezentate de Comisie în cadrul aprecierii compatibilității cu piața internă a ajutorului în litigiu erau inexacte și de neînțeles pentru ea, în lipsa accesului la dosar.

59 Dat fiind că, în răspunsul său la întrebările scrise ale Tribunalului, reclamanta a renunțat la această critică, ținând seama de explicațiile oferite de Comisie în memoriul în apărare, nu mai este necesar să se pronunțe în această privință.

60 Întrucât toate criticile invocate în cadrul primului și al celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respinse, se impune respingerea aspectelor menționate în ansamblul lor.

Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

61 Reclamanta arată că nu a avut ocazia să își prezinte punctul de vedere în cadrul procedurii în materie de ajutoare de stat, inițiată în beneficiul ACC Compressors, pentru a se opune acordării ajutorului în litigiu acesteia din urmă, dacă este cazul, în cadrul procedurii oficiale de investigare. În schimb, ACC Compressors ar fi avut ocazia, în cadrul procedurii în materie de concentrări, de a se opune achiziționării activelor ACC Austria de către Secop Austria. Potrivit acesteia, este vorba despre o încălcare a principiului egalității de tratament, întrucât raportul de concurență dintre grupul ACC și grupul Secop trebuia să fie examinat în cele două proceduri.

62 Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității de tratament, în calitate de principiu general al dreptului Uniunii, impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique și Lorraine și alții, C-127/07, Rep., EU:C:2008:728, punctul 23 și jurisprudența citată).

63 În această privință, în primul rând, trebuie constatat că, atât în cadrul procedurii în materie de ajutoare de stat, cât și în cadrul celei în materie de concentrări, concurenții întreprinderilor în cauză nu au niciun drept să participe din oficiu la procedură și în special în cadrul primei faze a procedurii, în cadrul căreia Comisia procedează la o examinare preliminară fie a ajutorului în cauză, fie a concentrării notificate.

64 Astfel, în primul rând, în materie de ajutoare de stat, potrivit unei jurisprudențe constante, trebuie să se facă deosebirea dintre, pe de o parte, faza preliminară de examinare a ajutoarelor, instituită la articolul 108 alineatul (3) TFUE, care are ca obiect numai să permită Comisiei să își formeze o primă opinie cu privire la compatibilitatea parțială sau totală a ajutorului în cauză, și, pe de altă parte, etapa investigării vizată la alineatul (2) al aceluiași articol. Numai în cadrul acestei din urmă etape, care este destinată să permită Comisiei să dețină informații complete cu privire la toate datele cauzei, Tratatul FUE prevede obligația Comisiei de a pune în întârziere persoanele interesate pentru a-și prezenta observațiile (Hotărârea Cook/Comisia, punctul 24 de mai sus, EU:C:1993:197, punctul 22, Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, punctul 23 de mai sus, EU:C:1998:154, punctul 38, și Hotărârea din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., EU:C:2005:761, punctul 34). Rezultă de aici că părțile interesate, altele decât statul membru în cauză, inclusiv concurenții beneficiarului ajutorului precum reclamanta în speță nu au niciun drept să participe la procedură în faza preliminară de examinare.

65 În al doilea rând, în materie de concentrări, articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO L 24, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 201, denumit în continuare „Regulamentul privind concentrările"), detaliat la articolul 11 litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 802/2004 al Comisiei din 21 aprilie 2004 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 139/2004 (JO L 133, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 2, p. 3), prevede că Comisia poate audia – din oficiu – alte persoane fizice sau juridice decât autorii notificării și celelalte părți la proiectul de concentrare economică, dar că Comisia are această obligație numai cu dubla condiție ca acestea din urmă să demonstreze un interes suficient și să solicite acest lucru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 noiembrie 1997, Kaysersberg/Comisia, T-290/94, Rec., EU:T:1997:186, punctele 108 și 109).

66 În al doilea rând, în schimb, trebuie arătat că poziția ACC Compressors în cadrul procedurii în materie de concentrări nu era numai cea a unei întreprinderi concurente a Secop Austria ca întreprindere care a notificat concentrarea, ci și cea a unei „alte părți implicate”, în sensul articolului 11 litera (b) din Regulamentul nr. 802/2004, întrucât, în calitate de societate-mamă a ACC Austria ale cărei active trebuiau vândute în totalitate, aceasta trebuia să fie asimilată vânzătorului activelor menționate și avea, așadar, calitatea de parte în proiectul de concentrare. Or, spre deosebire de concurenți, conform articolului 18 alineatul (1) *in fine* din Regulamentul privind concentrările, părțile implicate au dreptul de a-și face cunoscute opiniile în orice etapă a procedurii, inclusiv în etapa preliminară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 1994, Air France/Comisia, T-3/93, Rec., EU:T:1994:36, punctul 81, și Hotărârea din 20 noiembrie 2002, Lagardère și Canal+/Comisia, T-251/00, Rec., EU:T:2002:278, punctele 93 și 94).

67 În consecință, trebuie să se constate că situația reclamantei, în cadrul procedurii în materie de ajutoare de stat care a condus la decizia atacată, este diferită de cea a ACC Compressors în cadrul procedurii în materie de concentrări care a condus la decizia privind concentrarea, întrucât ACC Compressors dispunea de un drept de a fi audiată înainte de adoptarea acestei din urmă decizii. În consecință, faptul că Comisia s-a abținut, înainte de adoptarea deciziei atacate, să dea reclamantei ocazia de a-și susține punctul de vedere nu constituie o încălcare a principiului egalității de tratament.

68 Prin urmare, este necesar să se respingă al treilea aspect al celui de al doilea motiv și, în consecință, acest motiv în ansamblul său.

Cu privire la primul și la al treilea motiv astfel cum au fost recalificate, întemeiate pe lipsa de investigare și pe erori de apreciere

69 Reclamanta reproșează Comisiei, în această privință, că nu a ținut seama de informațiile cuprinse în decizia privind concentrarea (a se vedea punctul 6 de mai sus), care sunt, cu toate acestea, pertinente și esențiale în scopul aprecierii compatibilității cu piața internă a ajutorului în litigiu, și faptul că s-a mulțumit în această privință cu informațiile furnizate de autoritățile italiene și de ACC Compressors în calitate de beneficiară. În special, Comisia ar fi trebuit să ia în considerare faptul că ACC Compressors indicase, în cadrul procedurii în materie de concentrări, că, în lipsa obținerii licențelor privind brevetele în litigiu, nu mai era în măsură să își continue activitățile pe piața compresoarelor frigorifice destinate aparatelor de uz casnic (a se vedea punctul 40 de mai sus).

70 Comisia contestă argumentele reclamantei.

71 Trebuie arătat, cu titlu introductiv, că Comisia nu contestă faptele invocate de reclamantă în cadrul primului motiv, și anume că nu a ținut seama, în prezenta cauză în materie de ajutoare de stat, de informațiile pe care le strânsese în cadrul procedurii care s-a încheiat cu decizia privind concentrarea. Părțile au, așadar, poziții contrare numai cu privire la două aspecte, și anume, pe de o parte, cel de a ști dacă Comisia avea dreptul (și chiar obligația) de a ține seama de informațiile menționate și, pe de altă parte, cel de a ști dacă informațiile menționate erau pertinente în scopul aprecierii compatibilității ajutorului în litigiu cu piața internă.

Cu privire la conținutul obligației de investigare a Comisiei în cadrul fazei preliminare de examinare

72 Întrucât primul motiv, astfel cum a fost recalificat, este întemeiat pe lipsa de investigare, trebuie mai întâi să se delimiteze întinderea obligației de investigare a Comisiei în cadrul fazei preliminare de examinare.

73 Astfel cum s-a amintit la punctul 64 de mai sus, faza preliminară de examinare a ajutoarelor, instituită prin articolul 108 alineatul (3) TFUE, are ca obiectiv numai să permită Comisiei să își formeze o primă opinie cu privire la compatibilitatea parțială sau totală cu tratatul a proiectelor de ajutor care îi sunt notificate.

74 Reiese de asemenea din jurisprudență că, în scopul obținerii aprobării pentru ajutoare noi sau modificate, prin derogare de la normele din tratat, în temeiul obligației de cooperare asumate față de Comisie, rezultată din articolul 4 alineatul (3) TUE, statului membru îi revine obligația de a furniza toate elementele care să permită acestei instituții să verifice că sunt îndeplinite condițiile derogării (Hotărârea din 28 aprilie 1993, Italia/Comisia, C-364/90, Rec., EU:C:1993:157, punctul 20, Hotărârea din 6 aprilie 2006, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Comisia, T-17/03, Rec., EU:T:2006:109, punctul 48, și Hotărârea din 12 septembrie 2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Comisia, T-68/03, Rep., EU:T:2007:253, punctul 36).

75 Obligațiile procedurale sus-menționate sunt, pe de altă parte, reluate și detaliate, în ceea ce privește procedura preliminară, de articolul 2 alineatul (2) și de articolul 5 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 659/1999.

76 Rezultă că, în cadrul procedurii preliminare de examinare, Comisia poate, în principiu, să se limiteze la elementele furnizate de statul membru în cauză – dacă este cazul, în urma unei cereri suplimentare a Comisiei (Hotărârea din 15 iunie 2005, Regione autonoma della Sardegna/Comisia, T-171/02, Rec., EU:T:2005:219, punctele 40 și 41) – și că aceasta nu este obligată să procedeze din proprie inițiativă la investigarea tuturor circumstanțelor în cazul în care informațiile furnizate de statul membru autor al notificării îi permit să dobândească convingerea, la finalul unei prime examinări, că măsura în cauză fie nu constituie un ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, fie, în cazul în care aceasta este calificată drept ajutor, este compatibilă cu piața internă (a se vedea jurisprudența citată la punctul 23 de mai sus).

77 Pe de altă parte, dacă s-ar dovedi ulterior că informațiile furnizate de statul membru în cauză au fost incomplete sau eronate cu privire la puncte esențiale, într-atât încât să repună în discuție aprecierea Comisiei în ceea ce privește compatibilitatea cu piața internă a ajutorului astfel cum a fost efectiv pus în aplicare, ar fi atunci vorba despre un ajutor nou nenotificat și, prin urmare, ilegal în sensul articolului 1 litera (f) din Regulamentul nr. 659/1999, ceea ce ar justifica inițierea unei noi proceduri de către Comisie (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 2011, Regione autonoma della Sardegna și alții/Comisia, T-394/08, T-408/08, T-453/08 și T-454/08, Rep., EU:T:2011:493, punctele 177-180).

78 În speță, astfel cum reiese din considerațiile expuse la punctele 37 și 39 de mai sus, împrejurarea că un diferend juridic privind brevetele în litigiu este în curs între ACC Compressors și Secop Austria nu era de natură să aibă un efect asupra rezultatului aprecierii compatibilității cu piața internă a ajutorului în litigiu. În consecință, nu exista nicio obligație pentru Comisie de a lua în considerare afirmațiile făcute de ACC Compressors în această privință în cadrul procedurii în materie de concentrări.

Cu privire la interdicția impusă Comisiei de a utiliza în alte scopuri informațiile obținute într-o procedură în materie de concentrări

79 În plus, conform articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul privind concentrările economice, informațiile dobândite ca urmare a aplicării regulamentului menționat se folosesc numai în scopul urmărit de solicitarea de informații, de investigație sau de audiere.

80 Această dispoziție interzicea în principiu Comisiei să utilizeze, în cadrul procedurii în materie de ajutoare de stat, informațiile care îi fuseseră transmise în cadrul procedurii în materie de concentrări.

81 Reclamanta susține totuși că jurisprudența Curții a redus domeniul de aplicare al articolului 17 din Regulamentul privind concentrările în măsura în care, atunci când Comisia ia cunoștință în mod întâmplător de anumite informații în cursul unei proceduri în materia dreptului concurenței și în cazul în care aceste informații indică existența unei încălcări săvârșite împotriva altor norme de concurență, Comisia poate iniția o a doua procedură pentru a verifica exactitatea informațiilor menționate sau pentru a le completa, în special solicitând aceleași documente și utilizându-le ca probe.

82 Trebuie arătat, în această privință, că, deși informațiile dobândite în aplicarea Regulamentului privind concentrările nu pot fi direct utilizate ca mijloace de probă într-o procedură care nu este reglementată de acest regulament, ele constituie totuși indicii care pot, dacă este cazul, să fie luate în considerare pentru a justifica inițierea unei proceduri potrivit unui alt temei legal (a se vedea prin analogie, în ipoteza utilizării de către o autoritate națională de concurență a unor informații dobândite în cadrul unei proceduri în materie de înțelegeri la nivelul Uniunii, Hotărârea din 17 octombrie 1989, Dow Benelux/Comisia, 85/87, Rec., EU:C:1989:379, punctele 18-20, și Hotărârea din 16 iulie 1992, Asociación Española de Banca Privada și alții, C-67/91, Rec., EU:C:1992:330, punctele 39 și 55).

83 În speță, reclamanta nu reproșează Comisiei faptul că s-a abținut să inițieze o procedură în materie de ajutoare de stat în temeiul informațiilor dobândite în cadrul procedurii în materie de concentrări, dar îi reproșează că nu a ținut seama de acestea din urmă în cadrul procedurii în materie de ajutoare de stat deja în curs. În consecință, trebuie să se considere că, în aplicarea jurisprudenței citate la punctul 82 de mai sus, Comisia avea cel puțin dreptul, în cadrul procedurii în materie de ajutoare de stat, să solicite prezentarea unor informații sau a unor documente de care luase cunoștință în cadrul procedurii în materie de concentrări, dacă aceste informații sau documente erau relevante în vederea examinării ajutorului în cauză.

84 Reclamanta susține, în plus, bazându-se pe diferite hotărâri ale instanțelor Uniunii, că se poate deroga de la interdicția prevăzută la articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul privind concentrările dacă există legături de conexitate între diferite proceduri desfășurate în fața Comisiei. În speță, restructurarea grupului HCH și vânzarea activelor fostei societăți ACC Austria, precum și consecințele care au rezultat pentru ACC Compressors ar fi cele care ar constitui astfel de legături de conexitate între procedura în materie de concentrări și cea în materie de ajutoare de stat.

85 În această privință, reiese din jurisprudență că Comisia trebuie, în principiu, să evite incoerențele care pot surveni în punerea în aplicare a diferitor dispoziții ale dreptului Uniunii. Această obligație a Comisiei de respectare a coerenței dintre dispozițiile tratatului privind ajutoarele de stat și alte dispoziții ale tratatului se impune în special în ipoteza în care aceste alte dispoziții urmăresc de asemenea obiectivul unei concurențe nedenaturate pe piața internă (a se vedea Hotărârea din 31 ianuarie 2001, RJB Mining/Comisia, T-156/98, Rec., EU:T:2001:29, punctul 112 și jurisprudența citată).

86 Rezultă de aici, printre altele, că, prin adoptarea unei decizii privind compatibilitatea unui ajutor cu piața internă, Comisia nu poate ignora riscul unei atingeri aduse concurenței în cadrul pieței interne de către operatorii economici particulari (Hotărârea RJB Mining/Comisia, punctul 85 de mai sus, EU:T:2001:29, punctul 113). Prin analogie, trebuie să se considere că, prin adoptarea unei decizii privind compatibilitatea unui ajutor de stat, Comisia trebuie să țină seama de consecințele unei concentrări pe care o examinează în cadrul unei alte proceduri, în măsura în care condițiile acestei concentrări pot să influențeze aprecierea afectării concurenței de natură să fie provocată de ajutorul în cauză. Dacă este cazul, Comisia ar putea în acest caz să fie obligată să adreseze o întrebare statului membru în cauză, pentru a introduce informațiile respective în procedura în materie de ajutoare de stat.

87 Or, dat fiind că litigiul privind brevetele nu era relevant în scopul aprecierii compatibilității cu piața internă a ajutorului în litigiu (a se vedea punctele 37 și 39 de mai sus), o asemenea obligație nu exista în speță.

88 Rezultă că se impune respingerea primului și a celui de al treilea motiv, astfel cum au fost recalificate.

89 Întrucât toate motivele invocate de reclamantă trebuie respinse, este necesar să se respingă acțiunea în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

90 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, în conformitate cu concluziile Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Secop GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 1 martie 2016.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei 1

Procedura și concluziile părților 2

În drept 3

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea tratatelor 3

Cu privire la primul și la al doilea aspect ale celui de al doilea motiv, întemeiate pe încălcarea articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE și a articolului 108 alineatele (2) și (3) TFUE 4

– Expunerea jurisprudenței relevante 4

– Cu privire la pretinsa calitate de întreprindere nouă a ACC Compressors 5

– Cu privire la faptul că ajutorul în litigiu nu ar face, după cum se presupune, decât să „amâne inevitabilul” 7

– Cu privire la luarea în considerare a ajutoarelor anterioare pretins a fi fost primite 8

– Cu privire la luarea în considerare a practicii vânzării în pierdere pretins a fi fost practicată de ACC Compressors 9

– Cu privire la calculele prezentate de Comisie 9

Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament 10

Cu privire la primul și la al treilea motiv astfel cum au fost recalificate, întemeiate pe lipsa de investigare și pe erori de apreciere 11

Cu privire la conținutul obligației de investigare a Comisiei în cadrul fazei preliminare de examinare 11

Cu privire la interdicția impusă Comisiei de a utiliza în alte scopuri informațiile obținute într-o procedură în materie de concentrări 12

Cu privire la cheltuielile de judecată 14